

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE

2021 - 2022
3. - 4. osztály
2. forduló

Kiss Judit Ágnes: Zsálya hercegnő és az öregnek hitt herceg

Zsálya küldetése

Szimonidesz Hajnalka rajzaival

[Bp.]: Pagony Kiadó, 2020

1) Hogyan nézett ki a várkastély, ahová Zsálya megérkezett?

.....

.....

.....

2) Milyen születésnapra vágyott titokban Zsálya?

.....

.....

.....

3) Húzd össze a neveket és a hozzájuk tartozó fogalmakat!

Zsálya	hatlábú ló
Efirfira	király
Fényilonca	vak jós kislány
Deinon	Salvia hercegnő
Servil	tündér
Aldo	öregember
Erigon	unikornis

4) Mi a közös Zsálya hercegnőben és a trónörökösben?

.....

.....

5) Mi volt a birodalom rémséges titka?

.....

.....

.....

6) Rajzold le, te milyennek képzeled az Idősárkányt!

Szimonidesz Hajnalka rajzaival

Zsálya küldetése

Úgy tűnt, időtlen idők óta szállnak. Zsálya már azt sem tudta, alszik-e, vagy ébren van. Végtelen feketeségben repültek, mintha az éjszakának nem akarna vége szakadni. Csak Efírfira szárnyának suhogását hallotta, a szél zúgását, és váratlanul csodálatos dallam szólalt meg közvetlenül a füle mellett. Fényilonca ült a bal vállán, és énekelt:

*Tűzpille, libbenj
messzire innen,
Kísérj engem el oda,
hol a szíved otthona!*

*Tűzpille, libbenj
kelménél szebben,
ezüst csillag, éjszaka,
pirkadatra érv haza!*

– Megérkeztünk – szólalt meg a tündér, most a másik füle mellett. Zsálya úgy érezte, álomból ébred. Kinyitotta a szemét. Halvány, hajnali derengés vette őket körül. Efírfira lassan ereszkedett, és Zsálya lenézett. Hatalmas terméskövekből épített, ódon

várkastély állt előttük. Vastag falain felfutott a vadszőlő és a borostyán. Az unikornis patája koppant a kapuhoz vezető út kövein, ahogy földet ért. Zsálya lecsusszant róla, és akkor vette észre, hogy puha bőrcipő került a lábára, és ezüstösen csillogó, violaszínű úti köntös simul a testére. A hatalmas tölgyfa kapu kinyílt előttük, Fényilonca pedig előre röppent:

– Kövess, Salvia hercegnő! – kiáltotta ünnepélyesen.

Széles lépcsősoron vezette fölfelé, tágas termeken keresztül, majd egy oldalajtón át egy rejtett csigalépcsőhöz. A lépcső aljában óriásgyík állt két hátsó lábán, a farkára támaszkodva.

Zsálya visszahőkölt, de a gyík mélyen meghajolt előtte, majd zengő hangon felkiáltott:

– Salvia hercegnő megérkezett!

A lépcső tetején kinyílt egy ajtó, és fehér hajú, egyenes hátú öregember lépett ki rajta. Szürke szakála rövidre volt nyírva, arcát ráncok barázdálták, de világoskék szeme vidáman, huncutul csillogott, mint egy kisiúnak. Korát meghazudtoló fürgeséggel futott le a lépcsőn, és megragadta Zsálya kezét.

– Salvia hercegnő! Annyira vártalak! Nagyon hálás vagyok neked, amiért eljöttél! – És magához ölelte.

Zsálya nem tudta, mit mondjon. Kibontakozott az ölelésből, zavartan meghajolt, aztán megpróbált pukedlizni. Közben fogalma sem volt, ki lehet a kedves bácsi.

– Aldo vagyok – mosolygott rá az öregember, majd a korlát szélén ücsörgő lepketündér felé fordult:

– Köszönöm, Fényilonca, hogy elhoztad őt. Nemsokára megkezdődik a tanácskozás. De előtte adjunk időt az ünnepnek! Hiszen a hercegnőnek is ma van a születésnapja. És indulás előtt pihenetek is kell.

Távolról zeneszó hallatszott, Aldo elmosolyodott.

– Úgy hiszem, mindenkihez eljutott a jó hír. Várnak minket. – Kézen fogta Zsályát, és vezetni kezdte a hang irányába.

Zsálya titkon mindig vágyott arra, hogy hatalmas fogadást adjanak a tiszteletére, óriási ünnepség legyen a szűk körben ünnepelt születésnap helyett: színes fények, rengeteg vendég és emeletes torta – de erre nem számított. És zavarba is jött. Amint belépett a terembe, mindenki felállt, valaki elkiáltotta magát: Éljen Salvia hercegnő! A zenekar tust húzott, őt pedig a dúsan megrakott asztal mellett a fő helyre ültették. Ismeretlenek jöttek gratulálni, ölelgették, szorongatták a kezét, közben a legfinomabb falatokat tették a tányérjára ismeretlen kezek, aztán táncra kérték, kézzől kézre adták. Még javában tartott az ünnepség, de már zsongott a feje, és fáradtabb volt, mint a hosszú repülés végén Efírfira hátán. Aldo, aki mellette ült, észrevette, mennyire kimerült. Felállt, megköszörülte a torkát, mire azonnal csend lett.

– Vendégünk, és birodalmunk reménysége, Salvia hercegnő hosszú utat tett meg. Itt az ideje, hogy pihenni térjen a nagy út előtt. Folytassátok a mulatságot helyettünk is, barátaim!

Hatalmas taps követte a szavait, Aldo pedig karon fogta Zsályát: – Megmutatom a szobádat.

Zsálya annyira fáradt volt, hogy fel se fogta, hova vezetik: a hatalmas hálótermet a baldachinos ággyal, a súlyos bársonyfűggönyöket, a puha paplant. Utolsó gondolata az volt, mit fog szólni anyja és apja, ha nem találják otthon az ágyában – aztán álomba zuhant.

Mikor felébredt, már alacsonyan járt a nap. A hálószoza küszöbén hasaló óriásgyík, ahogy meglátta, két lábra állt, mélyen meghajolt, és így szólt:

– Kövessen, hercegnő! Már várják!

Hosszú folyosón vezette végig, Zsálya biztos volt benne, hogy nélküle eltévedne, és sosem jutna ki többé a palotából. A tanács-termet nagynak képzelte, meglepődött, amikor az óriásgyík szinte láthatatlan tapétaajtót nyitott ki előtte. Könyvtárszoza tárult elé, a földtől a mennyezetig, faltól falig polcok, zsúfolásig megrakva könyvekkel. Szépen faragott karosszékekben ott ült köztük Aldo, az íróasztal sarkán Fényilonca kuporgott, az asztal mögött pedig egy kislány állt lábujjhegyen, egy óriási könyv fölé hajolva. Érkeztére Aldo felállt, és helyet kínálta egy másik karosszékekben.

– Még el se mondtam, mennyire hálás vagyok, amiért vállaltad, hogy a segítségemre leszel, Salvia hercegnő. Ráadásul mindent anélkül, hogy megosztottam volna veled birodalmunk rémséges titkát. Azt sem tudhattad, mennyire nehéz útra kell menned, mert mikor hívtunk, fogalmunk sem volt még a megoldásról. Országunk legnagyobb varázslói tanulmányozták az ősi iratokat, faggatták a legbölcsebb szellemeket, de sokáig nem volt megoldás. Végül Servil, a vak jósz kapott választ, és ezt meg is osztja veled – mutatott Aldo az óriás könyvet lapozgató kislány felé.

Zsálya döbbenetben bámult a kislányra. Hogy lehet egy ekkora gyerek a legnagyobb varázslók között? De vaknak igazán nem lehet vak, hiszen olvas!

– Nem is vak! – szaladt ki a száján, de már akkor tudta, mekkora udvariatlanságot követett el. Fényilonca a szája elé kapta a kezét, mintha ő maga mondta volna, Aldo is összeráncolta egy pillanatra a szemöldökét, aztán elmosolyodott.

– A látható világ dolgaira vak, hogy láthassa a nem láthatót. Ezt majd megérted. De legelőször tudnod kell a titkot. Aevus birodalmában más irányba folyik az idő. Felcserélődtek az éjszakák és a nappalok is. Mindezt azért, mert Erigon király nem akarta átadni a hatalmát a fiának. Nem akart megöregedni és meghalni, és az örökösére bízni a trónt. Elhatározta, hogy visszafiatalodik, és megőrzi az erejét, akár a fia elvesztése árán is.

– Micsoda apa az ilyen! – tört ki Zsálya. – Rosszat akar a saját gyerekének? Az én apukám sose tenné ezt velem!

– Senki nem tudja, miféle varázslattal fordította meg az időt, éppen ezért volt mostanáig lehetetlen visszafordítani – folytatta Aldo csak egy szomorú mosollyal felelve Zsálya felháborodására. – Csupán annyit sikerült megtudnunk, hogy segítségül kell hívnunk valakit az emberek világából, egy olyan hercegnőt, aki a trónörökösrel egy napon, egy órában és ugyanabban a percben született. Pont a születésnapján kell útnak indulni, kihasználva az időt, amikor a királyi család távol van. Különben megakadályoznák a tervünket. De azt nem tudtuk, merre kell majd mennünk.

– Én megfejtettem a titkot! – vágott a szavába váratlanul Servil. Fátyolos, szomorú volt a hangja, és ahogy rájuk nézett, a szeme is szomorú és fénytelen volt, mintha több száz év nyomná a vállát. – Hosszú út áll előttetek, hercegnő. El kell menetek az

Idősárkányhoz, és rávennetek, hogy forduljon a másik irányba. Nem lesz könnyű, mert a fészken ül, hogy kikölthesse a tojásait. Nem lesz könnyű odajutni sem. Nem tudom az utat. Egyetlen dolgot tudok: észak felé kell haladnotok, és a Három Hold Hegyét keressétek! Az Idősárkány a legmagasabb szirt tetején épít fészket a bölcs iratok szerint.

– Egyedül megyek? – kérdezte Zsálya szorongva.

– Én veled tartok – állt fel Aldo.

– Én is – röppent a vállára Fényilonca. – De ez, gondolom, nem lep meg.

– Indulnotok kell! – sürgette őket Servil. – Nincs sok idő a király visszatéréséig.

Zsálya elszomorodott. Örült ugyan, hogy nem magányosan kel útra, de mit segíthetne neki egy éjjeli lepke méretű tündér, és mit egy öregember? Azt is sajnálta, hogy nem találkozik szegény herceggel, akivel ilyen gonoszul bánik az apukája.

– Csak éjszaka repüljete! – intette őket Servil. – Amióta a király megfordította az időt, csak az éjszaka a biztonságos. Nem lenne jó, ha hírért venne a küldetéseknek.

– Mire lemegy a nap, úton leszünk – ígérte Aldo.

– Efírfira amúgy sem bírja a forró napot – fűzte hozzá Fényilonca. – Meg én se. Kiszáritja a szárnyamat.

Zsályát visszakísérték a szobájába, hogy úti ruhába öltözhessen, aztán az óriásgyík kivezette a kastélyból.

Efírfira a kapu előtt várta, páfrányt és liliomot legelt. Mellette ott állt egy szintén szárnyas, hatalmas, fehér, hatlábú paripa,

Aldo épp a málhát igazította el a hátán.

– Ő Deinon, a lovam – mutatta be. Zsálya ösztönösen nyújtotta a kezét a ló orrához, hogy az meg tudja szaglászni, aztán óvatosan megsimogatta a homlokát. Deinon mozdulatlanul tűrte.

– Kedvel téged – mosolygott Aldo, aztán egy mozdulattal a lovon termett. Zsálya döbbenten bámulta, hogy az öreg test mennyire rugalmas. Fényilonca Efírfira fején ült, és a lábával az unikornis füle tövét masszírozta.

– Ideje indulni – jelentette ki határozottan.

Zsálya felmászott Efírfira nyakába, és a következő pillanatban a levegőbe emelkedtek.

A nap lebukott a látóhatár peremén.

